

# Tři

V ten první moment se chci otočit na patě a zmizet odsud. Chci předstírat, že jsem nic neviděl. Chci si najít jiný místo, kam bych mohl vlízt. U mě je to vždycky bojovat, nebo utýct. Teď zrovna chci utýct. Co mám kurva dělat? Popadne mě stejný zoufalství jako při dojezdu po nějakým velkým tahu. Naštěstí pořád existuje moje starší a rozumnější já, který ví, že tak lehký to nebude. Nemůžu utýct.

Ta holka se tam pořád krčí a potichu kňourá. Padesát kilo živý zoufalý váhy.

„Neboj se, neublížím ti,“ zašeptám (doufám) uklidňujícím tónem.

„Sundám ti ty pouta, jo?“ zeptám se a sáhnu do kapsy pro klíče. Kleknu si a natáhnu se k ní. Pořád se brání, jako by si nebyla jistá. Klíček od pout, kterej pořád nosím na klíčkách, naštěstí funguje i na ty její. Trhne sebou jak divoký zvíře v řetězech a posune se ode mě co nejdál, až narazí do zdi.

„Neublížím ti,“ zopakuju, „podívej.“ Z kapsy pomalu vytáhnu peněženku a ukážu jí odznak. Palcem překryju tu část, kde stojí „vysloužilý“. „Podívej, je tu napsáno ‚detektiv‘“. Znova k ní natáhnu ruce a tentokrát se nebrání. Sundám jí pouta. Jsou to pořádný pouta, takový, jaký mám já. Nekoupíte je jen tak někde. Tyhle nosí hlavně poldové a ochranka. Schovám je do přední levý kapsy svých kalhot.

Když je konečně volná, uvědomím si, že jsem jí měl nejdřív sundat tu pásku, co má přes pusou. Všimnu si, že má na rukách nějaký vpichy.

Nezdá se, že bere dlouho, je to jen pár novejš modřin. Nemůže jí bejt víc než patnáct. Rukama si zakryje prsa. Chci říct, že se na ni tak nedívám, ale místo toho sundám sako a podám jí ho. Všimne si mýho glocka, kterýho mám u pasu na pravý straně. Chytne to sako, přehodí si ho přes ramena a přitáhne si ho k tělu, aby se zakryla. Je jí až po kolena, úplně se v něm ztrácí. Zavřu peněženku a vrátím ji do kapsy.

„Ukaž, sundám ti to,“ nabídnu se.

Zakrouťí hlavou a začne tu pásku strhávat sama. Když ji zatahá za ret, začne kňourat, ale nakonec se jí pásku podaří sundat. Pod nosem a na tvářích je celá oteklá a vypadá, jako by tam měla šupiny. Párkrát už jí tu pásku sundávali.

„Jak se jmenuješ?“

Na chvilku se zamyslí a pak odpoví: „Amanda“.

„Já jsem Frank. Kámoši mi říkaj Frankie, anebo prostě Marr. Od-kud jsi?“

„Z Burke, ve Virginii.“

„To je v okrese Fairfax, ne?“

„Jo. Je moje rodina v pořádku?“ zeptá se a začne fňukat.

„Tvoje rodina?“ zeptám se a přemejšlím, jak jsem je mohl minout, když jsem to tu čistil. „Jsou tady taky?“

Zmateně se na mě podívá. „Jsou doma, nebo ne?“

„Určitě jsou. Musíme odsud. Brzo s nima zase budeš.“

„Nemůžu odejít. Myslela jsem, že tu jste, protože jsou v bezpečí. Myslela jsem, že jste pro mě přišel. Nemůžu jít domů,“ vzlyká a po tvářích jí tečou slzy.

„Proč ne?“

„Říkal, že když někdy odejdu, všechny zabijou. Říkal jste, že jste policajt. Viděl jste je? Moje rodiče?“

„Ne, přišel jsem sem kvůli něčemu jinýmu, a našel jsem tu tebe.“

„Tak nemůžu odejít. Zabijou je! Ví, kde bydlím. Zabijou mi mámu a tátu.“

„Neboj se, neublíží jim, o to se postarám. Musíme odsud. Musíš mi věřit. Neublíží ani tobě, ani tvý rodině.“

Je zjevný, že se pořád bojí odejít. Najednou mi dojde, proč měla ruce spoutaný před sebou, a ne za záda. Nechystala se utýct – a ti hoši to věděli. Měli dost času na to, aby jí vymyli mozek, podle těch modřin co má na rukách, určitě několik dní. To na takovou malou holku úplně stačí.

„Bereš drogy, nebo ti je píchali oni?“ zeptám se, a až pak si uvědomím, že mluvím s malou holkou, ne s feťákama, na který jsem zvyklej.

„To on,“ prohlásí, a na chvílku vypadá našťavaně. Pak se jí začnou třepat rty. Zajímalo by mě, jestli „on“ je ten napomádovanej Zuko.

„Heroin?“

„Jo. Jednou to bylo něco jinýho, ale pak jsem dva dny nespala, tak to už nechtěli znova riskovat.“

„Do čeho tě ještě namočili? Bereš ještě něco?“

„Už jen trávu. Chci jít domů.“

„Potřebuju vědět, kde ty věci schovávaj. Ty drogy, po kterých jsi byla dva dny vzhůru, víš, kde jsou?“

„Já nevím! Proč se mě na to ptáte? Chci za mámou.“

Jsem takovej kretén. Kdo takhle přemýšlí? Musím to ale vědět.

„Kde schovávaj zásoby?“

Vyděšeně se na mě podívá, jako by si vzpomněla, že jsem sem nepřišel kvůli ní.

„Je to někde tady?“

„Já nevím,“ zašeptá, a je poznat, že se zase bojí, „vezměte mě prosím domů.“ Už se neudrží a začne nekontrolovaně brečet. To mě konečně vrátí do reality. Její zkurvený reality.

„Jsi zraněná? Můžeš chodit?“

„Můžu.“

Pomalů se k ní natáhnu a nabídnu jí ruku. Vezme mě za ni. „Vypadnem odsud, ne?“ Pomůžu jí vstát, ale podlomí se jí kolena. „Zapni si to sako, ponesu tě.“ Když to udělá, dám kolem ní levou ruku a chytnu ji pod zadkem, tam, kde jí to sako končí. Zvednu ji, jako by nic nevážila. Dá mi ruce kolem krku. Druhou rukou vrátím páčidlo do batohu, kterej si přehodím přes rameno. Neřekne ani slovo.

Než vyjdu ven, odtáhnu v obýváku závěs a podívám se ven. Zdá se, že je tam čisto. Odkopnu tu botu, která blokuje dveře, a vyjdu ven. Snažím se za sebou zavřít, jak nejlíp to jde. S tím, jaký mám dneska štěstí, se sem zatoulá nějaký vypatlaný zlodějíček a vezme mi ten ma-troš – a bůhvíco jinýho – přímo pod nosem. Neměl bych na to kurva myslet. V náručí mám malou holku, která si prošla peklem, a myslím na takový hovadiny.

S tím, co mám, dnešek ještě zvládnou. Nechci ale myslet na to, co mě čeká zejtra, jestli to dneska nedotáhnu. Mám nějaký nouzovky, který mi trochu pomůžou, kdybych úplně zkolaboval: valium, klonopin, oxy, nějakou trávu a spoustu chlastu. Radši ale žiju na vlně.

Rychle dojdu k svému autu a obejdu ho. Batoh položím na zem a zmáčknou čudlík na klíčích, kterým otevřu dveře. Opatrně ji posadím na zadní sedadlo a zapnu jí pás.

„Na poldu máte divný auto,“ řekne.

„Je to speciální auto pro policajty, kteří nechtěj vypadat jako policajti,“ odpovím s úsměvem. Zavřu její dveře, znova auto obejdu, nasednu a batoh hodím na sedadlo spolujezdce. Sundám si ty latexové rukavice, vrazím je do kapsy u kalhot a nastartuju. Podívám se do zpětnýho zrcátka a z ničeho nic si uvědomím, že ji nemůžu vzít na stanici. Nezáleží na tom, že jsem bejvalej polda, kterej se živí jako soukromý očko, a že mám pořád pár kámošů, kterým můžu věřit. „Pár“ myslím doslova – jsou jenom dva.

Můžu vymyslet dobrou historku, o to se nebojím. Koneckonců jsem tu holku zachránil. Mimořádný okolnosti. „Mimořádný okolnosti“ jsou pro někoho, jako jsem já, dvě moc důležité slova. Když jsem ještě sloužil, dovolily vykopnout spoustu dveří. Problém je, že když ji vezmu na Třetí okresek, kterej je odsud nejbliž, strávím celý den odpovídáním na otázky a vymejšlením historek. Na takový hovadiny nemám čas.

Nemůžu ji ani odvézt přímo domů. Fairfaxská policie by mě dusila ještě dýl než kluci na Třetím. Ať už udělám cokoli, policajtům se nevyhnu. Musím ale vymyslet, jak to udělat, abych se do toho moc nezamotal. Musím se sem vrátit a dokončit to, co jsem začal, a to ideálně dřív, než se na to vrhnou se zatykačkama a povoleníma k prohlídce.

Pak mě to napadne. Costellová.

Vezmu ji do kanceláře Costellových v centru města. Bude vědět, jak si s tím poradit. Když má nějaký větší případ, pracuju pro ni jako vyšetřovatel. Ty hovadiny, který dělám ve volném čase, dělám jenom proto, abych si mohl dovolit koníčky, na který bych jinak neměl.

Podívám se na hodinky. Když si trochu pohnu, měl bych mít dost času odvézt tu holku a vrátit se sem, než si ti Salvadorci přijdou pro čerstvý zásoby. Costellových budu muset navykládat zkrácenou verzi historky, kterou jsem ještě nevymyslel.